

Protectorátem Evropské unie a NATO

Za časů, kdy Československá republika byla součástí takzvaného východního bloku, ovlivňoval její politiku někdejší Sovětský svaz. Ekonomická spolupráce probíhala v rámci Rady vzájemné hospodářské pomoci a vojenská v uskupení Varšavské smlouvy. Mnohostranná spolupráce kulturní a vědecká byla samozřejmostí. Ne, to není nostalgické, to je jen reálný pohled, který mne vede k fečnické otázce. Polepšili jsme si »spoluprací« českého protectorátu s Evropskou unií a lokajským posluhováním expanzivnímu paktu NATO?

Ekonomické vztahy byly ve východním bloku před rokem 1989 založeny na dělbě práce na zásadách rovnosti a vzájemné výhodnosti. V konkrétních případech i na netrzním principu solidarity a vzájemné pomoci. Suroviny, na které bylo Československo chudé, dodával za ceny víc než příznivé zejména Sovětský svaz. A dokázal se podělit i o špičkové technologie a vědecké poznatky. Československé podniky měly příležitost uplatnit se i ve špičkových oborech. Také v jaderném strojírenství. Jaderná energetika zakládaná před rokem 1989, elektrárny Temelín a Dukovany, zásobovány dříve Sovětským svazem a dnes palivem z Ruské federace, spolehlivě slouží i třicet let poté, co došlo v Československu k restauraci kapitalismu. Ruský plyn a ropa tekou do Čech a na Moravu a Temelín a Dukovany spolehlivě pracují bez ohledu na to, že české vlády a konkrétní strany dnes posluhují protectorátům z Washingtonu či Bruselu a vyhlašují Rusku a Rusům nesmířitelný boj. Československá ekonomika a věda v onom východním bloku využívala rovné a výhodné spolupráce s přístupem k poznatkům, technologiím a projektům včetně účasti na kosmickém výzkumu.

V oblasti obrany a zbrojního průmyslu pak v dobách Varšavské smlouvy byla budována a vyzbrojována armáda určená nikoli k expanzím a agresím, ale k obraně republiky samé. Ano, od roku 1968 byla v Československu rozmístěna za potupných okolností a za cenu porušení zásad důvěry i práva sovětská vojska. To způsobilo i trauma, které doznívá i dnes. A nebylo omlouvou, že obdobně i v Německu, Itálii a dalších zemích dodnes na řadě základen sedí vojska původní okupační mocnosti Spojených států.

Varšavská smlouva ani Sovětský svaz nepožadovaly účast Československa v bojových či okupačních expedicích do třetích zemí. Ve vyzbrojování nebyla republika kořisti privilegovaných dodavatelů zvenčí, jako je tomu dnes, ale spolupracujícím partnerem.

Co nyní požadují EU, NATO a Spojené státy? Požadují platby do »společného« financování a byrokraticky velkopanský diktují, na co ty peníze půjdou a za co vše má a musí Česká republika oficiálně ponížet děkovat a stavět děkovné pomníky. Požadují účast na expanzích a okupacích třetích zemí. A domáhají se oficiálně i pokoutné, aby Česká republika, někdejší producent, nakupovala přednostně jejich zbraně a munici. Své vědecké a technologické poznatky si před Čechy evropská i americká protektoráti pečlivě chrání. Nechtějí ani platit poctivě daně ze zisků, které v nerovném obchodu a monopolně ovládaných dodávkách služeb českému státu a jeho občanům poskytují.

Lze si představit, že by někdejší Sovětský svaz a země Rady vzájemné hospodářské pomoci v případě pandemické nákazy zaujali stejně sobecké a cynické postoje jako dnes USA a Evropská unie? Lze si představit, že by se Sověti a další nepodělili o poznatky o vakcínách a jejich výrobě a že by nespolupracovali na potřebném rozsahu výroby a distribuce vakcín, léků a ochranných prostředků?

Byli jsme a jsme svědky toho, že ani smrtelné nebezpečí pandemické nákazy COVID-19 není pro vlády země EU, NATO a zejména pro Spojené státy výzvou k okamžitému a plnému sdílení poznatků, ke společnému sdílení technologií výroby vakcín. Příznáčně je sobectví USA, které odmítly v kritické době o cokoli se dělit. Nic nepřiměřeno Evropskou unií a Spojené státy k zajištění včasného a potřebného rozsahu výroby a distribuce vakcín a léků. Na prvním místě stály zájmy protectorátů a zisk monopolních výrobců.

Jsem dalek toho idealizovat RVHP a Varšavskou smlouvu, ale současná Evropská unie a NATO zárukou rovné spolupráce a míru a bezpečnosti nejsou. A je nutné najít odvalu to lidem poctivě sdělovat.

Miroslav Grebeníček, poslanec KSČM

Hranice nejsou jen čarou na mapě

Hranice vymezují území státu. Občas se měnily sňatkem panovníků, jejich výboji, vyhranými či prohranými bitvami, později jako výsledek vleklých válek.

V nedávné historii ty naše odpárala i zrada zvaná Mnichovská dohoda, kdy nás naši předpokládaní spojenci hodili přes palubu. Druhé světové válce tím stejně nezabránili. Nicméně i tato zkušenost vedla po porážce nacistického Německa k bezzetčnosti. Sřezání hranice tedy po staletí ovlivňovala nejen domácí, ale především celoevropské poměry. Mnohdy se připomínají legendární ochránci hranic Chodové. Svá privilegia jistě nezískali za to, že chodili na procházku se psem k pohraničním lesům. V novodobé historii ochranu hranic silně ovlivnila tzv. studená válka, jejíž součástí bylo vyvolávání iluze, že na Západě není chleba o dvou kůrkách. Politický boj se vedl také o to získat část obyvatel pro nelegální přechody hranic. Bylo krátce po válce, naše země se vzpamatovávala z okupace a vraždění vlastenců, kteří proti ní vystupovali. I když naši hranici historicky tvoří především přirození překážky, není nepropustná. Proto byl 11. července roku 1951 přijat zákon o ochraně státních hranic, jimž se řídila služba v Pohraniční stráž. Nešlo o nějaké svévolné počínání, jak se nyní snaží především mladým lidem vtlučit do hlav různé články a televizní pořady, ale o legitimní dodržování zákona. Jestliže se dodnes scházejí hlavně bývalí »základáci«, tedy muži vykonávající základní vojenskou službu při sřezání hranic, činí tak s vědomím, že postupovali ve své činnosti podle zákona s vysokou měrou odpovědnosti a osobní statečnosti. No, trochu nostalgie v tom je také, vždyť i v té době bývali jejich partáky psi. Těžko se s nimi při odchodu do civilu loučili.

Dokončení na s.2

Pane Jurečko, zametě si nejdřív před svým vlastním prahem

Šéf lidovců Marian Jurečka: "Snižme důchody komunistickým pohlavářům" - ...a rovněž bývalým funkcionářům Československé strany lidové a Československé strany socialistické, coby nedivných součástí Národní fronty socialistického Československa - to jste zapomněl dodat, pane předsedo, když už si hrajete na toho nejspravedlivějšího. Je až trapné, a nepsaným pravidlem politopadového vývoje, že když někomu teče do bot, pokračě vyťáhne antikomunistickou kartu. Lhostejno, zda eso, krále či spodka, hlavně to musí znít odhodlaně. Zrovna lidovci, které dneska nevolí už ani poměrně značná část věřících, jsou tím pověstní. Sami už roky na hraně volitelnosti se spojí klidně i s čertem, jen aby dál mohli tou svojí příznačnou falešností ohlupovat občany této země. Podle Jurečky chtějí narovnávat křivdy. A kdopak narovná křivdy, páchané tu po staletí církevními hodnostáři? Nemáte také pocit, že předseda KDU-ČSL nebo snad už jen jakýsi funkcionář koalice SPOLU, či co on dneska vlastně je, se tu svévolně pasuje do role soudce? I těm bez právnického vzdělání je přece jasné, že povolán k narovnávání křivd je pouze soud. Nebo mně něco uniklo a v tomhle demokratickém maršmaru může soud nahradit kdokoli, komu se to jen zamane? Navíc pan Jurečka jaksi opomněl, že na rozdíl od Slovenska, které se takovou novotou právě chlubit, protože v minulosti tam tak podivné vlády neměly, se něco podobného v naší České republice už událo. Bylo to v roce 1995, kdy byli odebrány výsluhy některým příslušníkům ČSLA a dalších ozbrojených sborů a že to vedlo k založení hnutí AR 95 (Aktivování retroaktivitou) a k mnoha soudním sporům, kde nebyl stát vždy úspěšný a diskreditoval se u Evropského soudu pro lidská práva. Chcete sahat na důchody lidem, kteří v Československu dbali na to, aby občané měli co jíst z domácích zdrojů, kde bydlet, aby měli zdarma zajištěnou základní zdravotní péči a vzdělání, aby fungovala dopravní obslužnost i v těch posledních viskách, kteří nedovolili rozkrást, rozprodát a zadlužit republiku na mnoho generací dopředu, kteří chránili státní hranici před nezvanými migranty a domácí trh před šuntem z dovozu atd., atd.? Tedy těm, kteří nedovolili právě to, čeho jste se vy, jako KDU-ČSL, posledních třicet let aktivně účastnili?

Zametě si, pane Jurečko, nejdříve před vlastním prahem a neřikávejte slušné lidi. Vojtěch Filip, místopředseda PS PČR a předseda ÚV KSČM

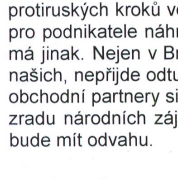
My Rusko potřebujeme, Rusko nás nikoli

Co Komunistická strana Čech a Moravy předpokládala a před čím od počátku bezdůkazně »vrbětické« hysterie varovala, se stalo bolestnou skutečností. Nikdo není obviněn, pro mezinárodní zatykač nejsou důkazy a čeští podnikatelé přicházejí v Rusku o mnohamilionové zakázky a tamní obchodní partneři jim ukazují záda. Bouří se už i podnikatelské svazy, které po uzavření Českého domu volají po zřízení jakéhosi podnikatelského centra. To by mělo postupně uklízet spoušť v česko-ruských vztazích, napáchanou nesmyslným aktivistickým krokem BIS a následně vládou ČR a pravicovou opozicí. Celý tento projekt však obsahuje několik neznámých. V první řadě kdo by takové centrum financoval. Jak uvedl pro Lidovky.cz mluvčí Hospodářské komory Miroslav Dír: »Minimálně v počátku se určitě neobejde bez podpory státu.« Další neznámou je, zda Ruská federace o spolupráci s námi ještě vůbec po tom všem bude stát. Málokdo, a zejména někteří hlupáci si totiž nejsou ochootni vůbec připustit, že Rusko nás na nic nepotřebuje, my naopak, stejně jako další evropské státy, Rusko ano. Pokud vláda a pravice vyslechly ohledně prezentace Vrbětice a následných protiruských kroků volání Bruselu, měly by teď také po bruselských byrokratech žádat pro podnikatele náhradu ušlého zisku. To zní přece logicky, ne? Jenže skutečnost se má jinak. Nejen v Bruselu se nám smějí, a i když nastoupí jiné evropské firmy místo našich, nepřijde odtud ani cent, a Rusové k nám budou odměněni a náhradu za české obchodní partnery si už našli. Za blbost se platí, to zaplatí všichni občané v daních, za zradu národních zájmů by se mělo končit však ve vězení. Snad k tomu příští vládě bude mít odvalu.

Vojtěch Filip, místopředseda PS PČR a předseda ÚV KSČM

Sami sobě nepřítel

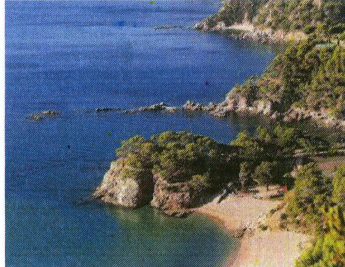

Nestačím se divit mediálními výstupy kolem kauzy Vrbětice. Mám nepříjemné tušení, že začínáme být světu pro smích. Velmi znepokojující byl například rozhovor s šéfem Národní centrály proti organizovanému zločinu, který připustil, že původní vyšetřovatelé výbuchů ve Vrbětících pochybili. Byli prý na odchodu od policie a asi neměli moc velkou motivaci... To zrovna není dobré PR policie, ale ani České republiky. A to nemluví o tom, co si o nás asi pomyslí v zahraničí. Upřímně se nedivím Rusku, konkrétně mluvčí ruského ministerstva zahraničí, podle které »historika« o Vrbětících připomíná příběhy o dobrém vojákovi Švejkovi. Bohužel má pravdu. Co vlastně chceme od Ruska, když sami nemáme v celé kauze jasno? Vrbětice jsou, zdá se, pro nás stále jedním velkým otázkem a »tajemným« příběhem kolem muničního skladu zřejmě zůstane ještě dlouhou dobu neodhalen. Rusko nás zařadilo na seznam nepřátelských zemí. Měli bychom udělat to samé. Tedy sami sebe označit za nepřítel. Protože svým chováním škodíme především sami sobě.

Miloslava VOSTŘÁ, poslankyně a předsedkyně rozpočtového výboru PS PČR

CESTUJME - ŠPANĚLSKO

Iberský poloostrov ovládli Římané, po jejich pádu křesťanství Vizogóti. Jediným velkým náparem se dvou třetin zmocnilí muslimové. Byli tolerantní jak k židům, tak i křesťanům. Přinesli vzdělanost, umění, řemesla, byli dobří zemědělci i obchodníci. O té době píše Feutwanger v knize „Židovka z Toleda“. Pak zavelel papež – vyžeňte nevěřící. Postupně se je podařilo vytlačit do Afriky. Španělsko se stalo bigotně katolickou zemí, kolébku jezuitů i svaté inkvizice. Bohatství ze zámořských cest učinilo Španělsko světovou středověkou velmocí. Pokrokovým tendencím novověku učinil konec generál Franco, občanská válka předznamenala nástup fašismu a světový konflikt. V jednotné zemi se nelíbí Baskům, národu z Pyrenejí s jazykem, který nepatří k žádné jazykové skupině, s vlastní tradicí a kulturou. Bojové křídlo ETA teprve nedávno upustilo od teroristického zúsobu boje za samostatnost. O samostatnost se v poslední době pokouší politickými prostředky i bohaté Katalánsko s Barcelonou, zatím neúspěšně. Přejdeme k cestování. V zemi je příliš krásných míst, měst i památek na jeden článek. Češi mají rádi zejména přímořské, to nejbližší a nejoblíbenější se nazývá Costa Brava s tisíci letovisky, jmenujeme CALLELA, PINEDA či LLORET de Mar, klidná provinční místa. BARCELONA sama by stála za článek,

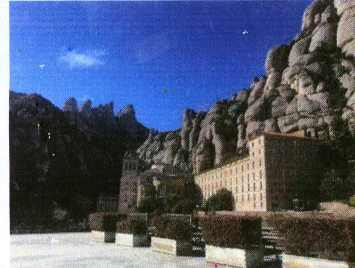

není to jen Gaudí a Sagrada Familia, ojedinělé stavební dílo, inspirované mořským světem, ale živé a kvetoucí město. Celé pobřeží Španělska je jedinou velkou pláží, liší se jen vybavením, přístupností či módností. Čím jižněji, tím spíš se najdou zákoutí pro volné trempování, od moře se většinou šplhá krajina do vyprahlých kopců a hor, kde se živobytí obstarává tvrdou prací. Kdysi jsme nějaký čas pobývali v BENIDORMU, letovisku městského typu. Víc než na přeplněnou pláž jsme vyráželi na výlety. Do ALTEI s botanickou zahradou a přístavem. Na kole do hor s výhledem na moře, zpáteční sjezd s křečovitě semknutou rukou na brzdě byl zážitkem. Stejně jako vlakový výlet do ALICANTE, střediska kraje Levanta. Na městem se tyčí pevnost Santa Barbara, pod ní rázovitě uličky.

Poprvé a naposledy v životě vidím býčí zápasy, byť jen skulinou přes plot arény. Výlet do safari parku AITANA na 700 druhů zvířat, můžete krmít, mazlit se se lvíčkem i dvoumetrovou krajtou, pozlobí vás opice. Stará pevnost CASTILLO de GUADALEST s tichou horskou vesnicí. Na nejvyšším místě hřbitov, kdesi hluboko dole modré jezero, kolem bizarní tvary skal, nádherná. Na ptáčím ostrovu ISLA de Benidorm dováží turisté lodička. V ponorkách možno sledovat podmořský svět, nebo se jen projet lodkou, koupát, koukat z vyhlídkové věže na pobřeží a Benidorm. K zemi patří také turistické rájské ostrovy Baleárského souostroví, MENORKA a MALORKA. Ostrovy KANÁRSKÉ – nazvané podle psů, jsme navštívili v roce 2008. Sopečný původ je nejzřetelnější na TENERIFE. GRAN CANARIA jsme projeli od MASPALOMAS s písečnými dunami na jihu až po LAS PALMAS na severu. Viděli jsme mimo jiné obývaná jeskynní obydlí i s kaplí, vystoupali jsme k nejvyššímu v bodu PICO de las NIEVES (1949m). V kráteru sopky CALDERA hospodaří farmář, prý hledá ženu, snad už ji našel.

V městěcku TERROR se zjevila Panna Maria a to přímo na borovici. Zjevila se i na hoře MONTSERRAT u Barcelony, má tam krásný klášter. Na severu země SANTIAGO de COMPOSTELA je neznámým místem mariánského kultu, tisíce lidí putují stovky kilometrů pěšky, aby se mohli poklonit její sošce. Město světských radováněk je PAMPLONA, známá každoročními běhy s býky. Protože docházelo k tragédiím, byly zakázány. Na protest se prý konají průvody zcela nahých žen, takže i nyní je na co se dívat. Jih země zdobí starobylá města CORDOBA A SEVILLA. Na cestě z Barcelony do Madridu stojí za návštěvu Goyova ZARAGOZA. Na řece Manzanare, přítoku Tajo leží tři milionový

MADRID, hlavní město a střed země. Široké zelené bulváry, kruhová náměstí. Obdivovat můžeme zejména církevní stavby, radnici, sídlo kráľů, obrovské Palacio Real uprostřed parků, z vyhlídkového vrchu Cerro přehlédnout celé panorama města. Také PRADO uprostřed dalších muzeí s šesti tisíci obrazy světových malířů. V TOLEDU, dřívějším královském městě se křesťanské kostely měnily na mešity a zase naopak. Byly i doby míru, to zde žila až třetina židů, synagogy byly krásné a bohaté. Král Galicie v 16. století přišel na dobrý nápad. Židé se mohou svobodně vystěhovat, ale bez majetku, nebo přijmout křesť. Pak se přemístil i král a město zůstalo ukázkou středověku. Alžbětinská gotika je krásná, zejména katedrála z roku 1226. Alcázar, strážní hrad shlíží na řeku Tajo, na uličky starého města, nové nemá kam růst. Známe toledskou ocel i marcipán, dodnes jsou to známé pojmy. Končíme, moc jsem toho musel vynechat. Pavel Hruban

jsou to známé pojmy. Končíme, moc jsem toho musel vynechat. Pavel Hruban

Informace předsedy ÚV KSČM pro členskou základnu

Začnu státními svátky 5. 7. a 6. 7. Pro KSČM to byla příležitost jak seznámit občany s kandidáty naší strany do pozdních parlamentních voleb na tradičních, ale i nově organizovaných akcích jednotlivých OV a KV KSČM. Úspěšně tak proběhla akce v Klenčí pod Čerchovem, ale také pod Blaníkem, v Táboře na Pintovce a další.

Zároveň bez ohledu na státní svátky probíhali, úklidové, demoliční, ale i rekonstrukční práce a realizovala se solidární pomoc v tornádem postižených oblastech. Musím znovu konstatovat, že i pomoc KSČM byla viditelná a pozitivně přijímána.

Ve světě, ale i u nás se začalo mluvit o problémech spojené s rozvolňováním, ale zároveň s růstem nově nakažených mutací Delta. Rozšiřuje se počet těch, kteří nedůvěřují jak očkování, tak opatřením, které vlády jednotlivých zemí přijímají. Radikálně to řešili ve Velké Británii, resp. v Anglii bez Skotska, Walesu a Severního Irsku, kde omezující opatření končí 19. července a každý se musí chránit sám a za své. To vyvolalo další spory nejen ve Velké Británii o účinnosti opatření a o tom jaký dopad to bude mít nejen na turistický ruch a následně na opatření v domovských zemích. Dále to rozšiřuje také povědomí o tom, že samotná pandemie je spíš projevem biologické a hybridní války než pouhou epidemií způsobenou přenosem nemoci z netopýra na lidi, ale ani to není obyčejná chřipka, která odezní. Pokud bude takto postupovat jak výzkum příčin pandemie, tak posun ve vědomí lidí, bude možné také rychleji najít řešení, které občané nakonec přijmou.

Ještě dramatictější situace ve světě je v oblasti bezpečnosti, v souvislosti s odchodem vojáků NATO z Afghánistánu, který je mnohem rozvrženější, než byl před okupací americkými vojsky v roce 2001. Destabilizace ohrožuje sousední země, zejména Tádžikistán, který požádal i o vojenskou pomoc Organizací smlouvy o kolektivní bezpečnosti (ODKP), to je vojenská organizace některých bývalých postsovětských republik. Zprostředkování jednání mezi Talibanem a současnou vládou Afghánistánu, která závisela na vojenské přítomnosti NATO, nabídl Irán. To by mohlo pomoci. Ve prospěch pozitivního posunu náhledu na činnost Mezinárodní porady komunistických a dělnických stran svědčí i to, že analytici srovnávají situaci v samotném Afghánistánu po odchodu sovětských vojsk se situací nyní. Ukazuje se, že organizace státní moci byla v 70. a 80. letech minulého století byla lepší a efektivnější než kdy se moci ujali ti, které proti socialistické vládě Afghánistánu zorganizovali a platili z USA a tak dali základ právě Talibanu a teroristickým organizacím jako Al Kajdá.

Od probíhá schůze Poslanecké sněmovny. KSČM na této schůzi prosazuje projednání svého návrhu na 5 týdnů dovolené a pokusili jsme se upřednostnit návrh ústavního zákona o obecném referendu. Na projednání dál budeme trvat.

Ve volebních bodech byla i volba předsedy Vyšetřovací komise pro vyšetření havárie na řece Bečvě. Byla zvolena naše Marie Pěničková, která sice tím bude omezena na vedení kampaně, protože přes prázdniny bude muset svolávat jednání komise, ale bude mít šanci se prezentovat výsledky jednání, o které bude velký mediální zájem.

KSČM se jako jediná politická strana účastnila velké videokonference, kterou pořádala KS Číny ke svému 100. výročí založení. Konference se jinak zúčastnilo více než 500 politických stran ze 160 států světa. Za naši stranu bylo připojeno 45 účastníků. Můj projev, ve kterém jsem ocenil roli KS Číny a vyzval k dalšímu mírovému dialogu mezi státy, respektu k mezinárodnímu právu, RB OSN byl předtočen a odprezentován.

JUDr. Vojtěch Filip, předseda ÚV KSČM

Hranice nejsou jen čarou na mapě

Dokončení ze s.1

Když se v polistopadovém období s velkou pompou stříhaly dráty na hranicích a pak se ČR stala součástí schengenského prostoru, mnozí se domnívali, že střežení hranic je odzvoněno. Jenže konflikty ve světě nezažehalo, když americký prezident rozezněl zvon svobody. Ostatně právě USA některé z nich samy rozdmychaly. V roce 2015 se do Evropy začala valit vlna utečenců, z nichž značná část chtěla hledat u „matky Merkelové“ vysněný svět bohatství. Ukázalo se, že se rozběhl výnosný kšeft, kdy velké majetky získávají hlavně převaděči, kteří bezostyšně obchodují s lidskou nadějí. Náhle se začalo hovořit o tom, že je třeba opět střežit i naše hranice a dokonce se na toto téma pořádala cvičení vojska a policie. Zachytávání nelegálních běženců na našem území se stalo součástí ochrany země. Zprávy o utonutí migrantů v moři jsou už přijímány s lhostejností. Vždyť přece věděli, do čeho jdou, když nastoupili do vratkého a přeplněného člunu, často slýchávám. Skutečností je, že předcházet migraci v zemích jejího původu se daří jen částečně. Náhle by si lidé přáli, aby jinde střežili své hranice před úprkem svých obyvatele důsledněji.

Nikdo nepředpokládal, že budeme vystaveni rovněž celosvětové epidemii, která opět otevřela otázku ochrany hranic a zákazů vycestování. Pokud si nyní připomínáme 70 let od přijetí zákona o ochraně státních hranic, možná bychom se mohli zamyslet i nad tím, že ani dnes nejsou hranice jen čarou na mapě, ale jsou stále důležité pro ochranu země.

Petr Braný - člen ÚV KSČM, člen JČKV KSČM

Proč NEVOLÍTE KSČM ?

Nejmenovaná agentura provedla průzkum proč lidé v ČR nevolí KSČM .

Otázka zněla : Proč nevolíte KSČM ?

Nemálo dotazovaných odůvodnilo svá rozhodnutí takto :

"Za těch zlých komunistů prý všichni museli povinně pracovat. V tom dnešním skvělém liberálním kapitalismu, v sametové cochárně, nemusíme pracovat a můžeme si klidně i celý život bez práce chodit pro peníze na úřad. Nejsme přece hlupáci, kteří za peníze od státy budou pro ten stát pracovat. Hloupý kdo dává, hloupější kdo nebere. Proto nikdy nevolíme a nebudeme volit KSČM ."

"Proč nevolíme KSČM ? Protože jsme konečně svobodní - závislí ne na práci, ale na alkoholu, drogách, na "perniku", "koksů" a marihuaně. A to jaksi uznáte, že takovou svobodu by nám ti zlí komunisté, KSČM, určitě nepřáli. A proto KSČM rozhodně volit nemůžeme a ani nechceme. Naše zájmy homosexuálů a narkomanů nejlépe v politice hájí strana Pirátů a ne ta netolerantní KSČM."

"Proč my umělci nevolíme KSČM je snad jasné. Za vlády komunistů, v tom jejich hrozném socialismu, jsme si nemohli hrát na VIP lepšolidi, tak jako dnes. Byli jsme si téměř rovni se všemi těmi obyčejnými občany, manuály. Komunisté nás vyhazovali z divadel a brali nám práci. Teď přišel čas naší třídni vendety, a my teď konečně vyhazujeme naše třídni nepřátele dělníky, po deseti tisících z práce a tak je to správné. Dříve nás komunisté uráželi a ponižovali. Dnes my, "umělecká elita národa", můžeme svůj třídni vendetou svobodně a s velkou chutí nevybíravě urážet demokraticky zvolené politiky i lidi venkova. Nejsme jako oni, ti zlí komunisté, proto je nevolíme a volíme svůj DEMO blok."

Jak zní charakteristika souhrnu všech nevoličů KSČM ?

KSČM zásadně nevolí defraudanti státních daní, dále KSČM nevolí lidé, co mají bytostný odpor k práci, KSČM rovněž nevolí homosexuálové a narkomani , a KSČM v neposlední řadě nevolí ani samozvaná třída nadřazených lepšolidů z řad rádboy umělců ap

Eva Dolejšová